

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci navrhovatele: **R. M.**, nar. ..., bytem L. 84, Š. M., PSČ ..., zast. Mgr. Jakubem Hrubým, advokátem se sídlem AK třída Míru 92, Pardubice, PSČ 530 02, proti odpůrci: **město Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, zast. Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem se sídlem AK v Plzni, Martinská 8, PSČ 301 00, za účasti osoby zúčastněné na řízení obchodní společnosti **Estate Grand, s.r.o.**, se sídlem Praha 1 – Nové Město, Na Poříčí 1047/26, PSČ 110 00, zast. JUDr. Tomášem Rybářem, advokátem se sídlem AK na adrese Praha 1, Purkyňova 2121/3, PSČ 110 00, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z,

t a k t o :

I. Návrh se z a m í t á .

II. Navrhovatel je povinen nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 38.037,-- Kč k rukám Mgr. Vojtěcha Metelky, advokáta se sídlem AK v Plzni, Martinská 8, PSČ 301 00, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z, ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn (dále i jen „OOP“ nebo „územní plán“). Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011.

Na základě navrhovatelova návrhu ze dne 7. 1. 2013 zahájil krajský soud řízení o zrušení územního plánu Špindlerův Mlýn. Navrhovatel tvrdil, že byl žalovaným územním plánem omezen na svých vlastnických právech, a to bez řádného odůvodnění a bez opory v cílech a úkolech územního plánování, ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, když jím bylo zrušeno zastavění pozemkových parcel č. 680/2 a č. 687/1 v kat. území Labská a pozemkové parcely č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn. V uvedeném postupu spatřoval rozpor s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně v s článkem 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je nucené omezení vlastnického práva možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Napadený územní plán je podle žalobce v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, stanovenými v § 18 odst. 1 až 3 a § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). V souvislosti s tím konstatoval, že odůvodnění daného územního plánu nemá předepsané náležitosti, neboť neobsahuje zejména komplexní zdůvodnění přijatého řešení a vybrané varianty, vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení, a to především ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území, Podle navrhovatele neobsahuje ani správné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území ani vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch. Námitky proti způsobu vymezení zastavěného území města Špindlerův Mlýn vzal navrhovatel podáním ze dne 16. 5. 2013 zpět. V něm zároveň změnil původní petit návrhu v tom směru, aby byly zrušeny jen ty části OOP, které se týkají účelového určení pozemkových parcel č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn a č. 680/2 a č. 687/1 v kat. území Labská.

Krajský soud zaslal návrh navrhovatele na zrušení OOP k vyjádření jak odpůrci, tak osobě zúčastněné na řízení, takže jeho obsah oba uvedené subjekty znají v doslovném znění. Krom toho byl rozveden zejména v předchozím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 8. 2013, č. j. 30A 3/2013-113, takže jeho podrobnější zopakování měl krajský soud za nadbytečné.

K návrhu na zrušení OOP se vyjádřil odpůrce podáním ze dne 28. 1. 2013. S důvody jeho podání se neztotožnil, když podle něho žádný z navrhovatelem tvrzených důvodů nezákonnosti, jenž by byl relevantním důvodem pro zrušení napadeného OOP, není dán. Vzhledem k tomu se zrušením, byť i jen částí napadeného OOP, nesouhlasil, neboť je považuje za právně perfektní správní akt, jenž je v souladu s příslušnými právními předpisy.

Stěžejním bodem vyjádření odpůrce byla námitka, že si navrhovatel nestřežil v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu města svá práva. Proti změnám funkčního určení svých pozemků totiž nic nenamítal a tedy ani odpůrci neumožnil se s jeho výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání se s jeho námitkami v rozhodnutí o námitkách. Učinil tak až v návrhu na zrušení územního plánu, a proto by podle něho již k námitkám o omezení vlastnických práv navrhovatele nemělo být přihlíženo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009-54). Odpůrce se podrobně vyjádřil i k dalším návrhovým bodům navrhovatele, přičemž rovněž jeho vyjádření krajský soud zaslal k vyjádření jak navrhovateli, tak osobě zúčastněné na řízení,

takže jeho obsah oba uvedené subjekty znají v doslovném znění. Krom toho bylo rozvedeno již v předchozím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 8. 2013, č. j. 30A 3/2013-113, takže jeho zopakování měl krajský soud rovněž za nadbytečné.

Krajský soud poté, co zjistil, že v přezkoumávané věci jsou splněny podmínky řízení, rozhodl o návrhu navrhovatele rozsudkem ze dne 12. 8. 2013, č. j. 30A 3/2013-113, jímž podle § 101d odst. 2 s.ř.s. územní plán v napadených částech zrušil. Proti tomuto rozsudku krajského soudu ale podal odpůrce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. června 2014, č. j. AOs 3/2013-33, tak, že jej zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu se krajský soud znovu zabýval návrhem navrhovatele na zrušení napadených částí územního plánu města Špindlerův Mlýn. Toto další přezkumné řízení zakončil rozsudkem ze dne 26. 5. 2015, č. j. 30A 3/2013-176. Rovněž tento již druhý rozsudek krajského soudu byl napaden kasační stížností, a to tentokrát naopak navrhovatelem. Nejvyšší správní soud přisvědčil i jemu, když rozsudkem ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 146/2015-40, opět zrušil předchozí rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Důvody, jež k tomu vedly, konkretizoval Nejvyšší správní soud následovně.

Předně konstatoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost, a to v souvislosti s jeho nedostatečným odůvodněním. Krajskému soudu vytkl, že se omezil v převážné míře na odůvodnění předchozího zrušujícího rozsudku kasačního soudu, aniž by reagoval na situaci, o níž mělo být znovu rozhodnuto. Zdůraznil, že zavázal krajský soud, aby znovu a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil význam pasivity navrhovatele při posouzení jeho návrhu, přičemž odkazoval na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116. Podle Nejvyššího správního soudu bylo povinností krajského soudu, aby v novém rozhodnutí vlastní argumentací a přezkoumatelným způsobem odpověděl na námítky navrhovatele, vymezené ve čtyřech bodech jeho návrhu. Měl přitom vzít zároveň na zřetel procesní pasivitu žalobce v procesu tvorby a přijetí územního plánu a její význam posoudit „s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.“ (viz výrok II. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010 – 116).

Výše uvedenými právními názory vyslovenými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 146/2015-40, byl krajský soud při svém dalším rozhodování ve věci podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán. Za této situace bylo na krajském soudu, aby ve světle uvedených závěrů znovu zhodnotil procesní pasivitu navrhovatele, a to ve vztahu k jeho námitkám proti napadenému územnímu plánu.

Na tomto místě třeba nejdříve zdůraznit, že krajský soud závěry o významu a vlivu pasivity navrhovatele v procesu projednávání OOP na rozhodnutí ve věci

nespojuje se skutečností, zda se navrhovatel účastní či neúčastní nařízených jednání v rámci soudního přezkumu jím napadeného OOP. Zmiňuje-li je, pak jen proto, aby demonstroval fakt, že navrhovateli byla dána při řízeních před nadepsaným krajským soudem dostatečná příležitost k hájení svých práv. Již jednání na den 5. 5. 2015 nařídil jenom proto, aby měl navrhovatel prostor vyjádřit se k příčinám své výše zmiňované pasivity. Ostatně krajský soud byl zavázán zkoumat příčiny navrhovatelovy pasivity v procesu tvorby územního plánu a na závěrech o ní vyhodnotit oprávněnost navrhovatelových námitek. Rovněž sám navrhovatel opakuje v intencích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, že „procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy způsobena faktory subjektivními i objektivními.“ Zdůrazňoval přitom zároveň nutnost posoudit individuální okolnosti každého případu, tedy i jeho (viz obsah kasační stížnosti). Proto byla navrhovateli dána možnost, aby krajskému soudu osvětlil důvody své pasivity, když se o nich ve svém návrhu na zrušení OOP ze dne 7. 1. 2013 vůbec nezmiňuje.

Navrhovatel se z účasti na jednání nařízeném na den 5. 5. 2015 omluvil z rodinných důvodů, přičemž vyslovil souhlas, aby věc byla projednána v jeho nepřítomnosti. Ve snaze naplnit právní závěry Nejvyššího správního soudu, krajský soud odročil jednání nařízené na 5. 5. 2015 na den 19. 5. 2015. O důvodech tohoto postupu přitom účastníky výslovně informoval. Rovněž z účasti na tomto jednání se navrhovatel předem písemně omluvil, aniž by uvedl důvod své nepřítomnosti. Souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti. Stejným způsobem přistoupil navrhovatel k věci i po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyšším správním soudem dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 146/2015-40, když krajskému soudu podáním ze dne 16. 12. 2016 sdělil, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Nic více.

Z uvedeného lze tak dojít k závěru, že navrhovatel nezmínil jediný důvod, ať již subjektivní či objektivní povahy, kterým by chtěl a mohl svoji pasivitu v procesu tvorby a schvalování daného OOP „ospravedlnit“. Žádný takový důvod v listinné podobě se nenachází ani ve správním či soudním spisu. Navrhovatel neformuloval v tomto směru jediný argument a ani se o to nesnažil, přestože mu k tomu dával krajský soud opakovaně příležitost. Je přitom samozřejmé, že subjektivní důvody pasivity nemohl krajský soud za navrhovatele domýšlet. Zkoumal proto, zda procesní pasivita navrhovatele během procesu pořizování územního plánu měla nějaké objektivní příčiny, pro které proti němu nemohl navrhovatel vznést námitky či připomínky. Krajský soud je nezjistil, a jak již uvedeno vpředu, navrhovatel neuvedl jedinou okolnost, z níž by bylo možno v tomto směru vycházet. Podle zjištění krajského soudu proto důvody pasivity navrhovatele nespočívaly ani v objektivních okolnostech nezávislých na jeho vůli, resp. v nezákonném postupu odpůrce během přípravy územního plánu, nýbrž vyplývaly z chování samotného navrhovatele. Byl to on sám, kdo si nestřežil svá práva. Tato skutečnost má ale vliv na rozsah přezkumu OOP, jak bude uvedeno ještě dále.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž k této problematice v usnesení dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116 (viz jeho odstavec 26 a násl.), uvedl, že návrh na zrušení OOP nebo jeho části podle § 101a s. ř. s. zásadně „není nástrojem dodatečného prosazování pouhých zájmů (*a contr.* práv) interesentů, kteří nebyli úspěšní ve fází přípravy opatření. Návrh podaný soudem prosazující věcně jiné,

subjektivně „správnější“ řešení nemá sloužit ani jako náhražka opomenutí, liknavosti nebo procesní taktiky navrhovatele. Jinak řečeno, řízení před soudem je prostředkem ochrany práv. Není nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území; tyto spory zásadně mají být vypořádány v řízení před správními orgány a s využitím příslušného instrumentária správního procesu. Soud proto při návrhu mířícím proti „nesprávnosti“ přijatého řešení koriguje principiálně toliko ta pochybení, která znemožnila účastníkům procesu takových instrumentů využít.“

Právě v intencích těchto závěrů krajský soud zkoumal důvodnost návrhu a musel konstatovat, že je nedůvodný. Jinými slovy, krajský soud neshledal žádné procesní pochybení odpůrce, které by znemožnilo navrhovateli bránit se včas proti zařazení svých pozemků parc. č. 687/1 a parc. č. 680/2 v kat. území Labská do funkční plochy louky a pastviny a ostatní krajinná zeleň a parcely parc. č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkční plochy občanská vybavenost sportovního charakteru – otevřená sportoviště a areály. Nezjistil ani žádnou závažnou nezákonnost územního plánu spočívající v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem. OOP vydal orgán veřejné správy, který byl k tomu nadán příslušnou pravomocí (pravomoc zastupitelstva obce vydat územní plán vyplývá z § 6 odst. 5 písm. c/ nového stavebního zákona), a to plně v souladu se svojí věcnou a místní působností.

Pokud jde o jednotlivé návrhové body, třeba poznamenat, že se vzájemně obsahově prolínají, zejména pak první se třetím, když v obou navrhovatel brojí proti OOP z důvodu jeho nesouladu s cíli a záměry územního plánování. Navrhovatel spatřuje uvedený rozpor v jeho údajném nesouladu s § 18 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, přičemž z něho cituje jednotlivé cíle územního plánování a vyjadřuje názor, že v případě daného OOP tyto cíle naplněny nebyly (viz požadavky na vytváření předpokladů pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, a to soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území, s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území a koordinace veřejných a soukromých záměrů v území). Stejně tak podle navrhovatele nekoresponduje OOP svým obsahem ani stanoveným úkolům územního plánování, jak jsou vymezeny v § 19 stavebního zákona. Rovněž z něho opět cituje, aby následně pouze obecně konstatoval, že předmětné OOP je nenaplněné. Konkrétně, „pokud se týče obnovy a rozvoje sídelní struktury, vytváření podmínek pro kvalitní bydlení a navrhované umístění, uspořádání a řešení staveb v řešeném území.“ Nezpochybňuje přitom, že by se odpůrce cíli a úkolům územního plánování ve vztahu OOP nezabýval, nicméně odůvodnění těchto otázek má za povšechné a tudíž nepřezkoumatelné.

K uvedeným námitkám třeba předně uvést, že jsou obecné a nekonkrétní, respektive vyvěrají z představ navrhovatele o jiném, lepším, pro něho samozřejmě výhodnějším uspořádání území ve vztahu k jeho výše specifikovaným pozemkům. Jde o námitky, které bylo na místě uplatnit v procesu tvorby územního plánu, neboť právě ten zahrnuje vypořádávání řady veřejných a soukromých zájmů, jež stojí ve vzájemné kolizi. V jeho průběhu dochází ke shromažďování podnětů, námitek a připomínek od různých aktérů procesu územního plánování, v něm dochází k jejich vyhodnocení a přepracování aktuálního dokumentu (zadání či návrhu) tak, aby pokud možno všechny zájmy byly co nejlépe vyváženy a bylo možno pokročit do další fáze celého procesu. Tohoto procesu se však navrhovatel vůbec neúčastnil a

neprojevili žádnou formu nesouhlasu s tím, jakým směrem se tvorba územního plánu v jeho konkrétním případě ubírala. Hloubka odůvodnění OOP vůči konkrétním vlastníkům, tedy i vůči navrhovateli, je pak závislá na tom, jak aktivní byli v procesu pořizování územního plánu a jak si v něm střežili svá práva. V tomto směru ale zůstal navrhovatel zcela pasivní a právě vzhledem k tomu nemohl krajský soud jinak, než konstatovat, že navrhovatel přišel se svými věcnými námitkami proti způsobu uspořádání území v návrhu na zrušení částí OOP pozdě.

Pokud pak jde o navrhovatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost odůvodnění územního plánu (viz návrhové body č. 1, č. 3 a č. 4), dlužno poznamenat, že sama obecnost odůvodnění daného územního plánu, jak již v této věci dříve vyslovil Nejvyšší správní soud, případ zásadní nezákonnosti nepředstavuje. Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOS 3/2013-33, v němž je na jeho straně páté dole a dále uvedeno k dané otázce následující:

„Stěžovatel (tím byl tehdy odpůrce) v textové části územního plánu vyjádřil záměr celkově omezit výstavbu na území města a tento záměr odůvodnil ochranou základních hodnot přírodního prostředí a zejména nepoměrem mezi rozsáhlými ubytovacími kapacitami města a dosud nevyčerpanými rekreačními možnostmi okolní krajiny. Ohledně přetíženosti údolí, v němž leží Špindlerův Mlýn, velkým množstvím již existujících staveb se přitom územní plán odvolává na řadu konkrétních podkladů (statistika města, studie Ecosign, územně analytické podklady atd.). **Takové zdůvodnění změny jednotlivých funkčních ploch v obecné rovině ob stojí, a to i s přihlédnutím k tomu, že se nejedná o změnu stávajícího územního plánu, ale o nahrazení původního územního plánu zcela novým.** Již tím dává politická reprezentace najevo, že změny oproti dřívější koncepci mají být rozsáhlejší a že vlastníci pozemků by měli proces pořizování územního plánu bedlivě sledovat, což v nyní posuzovaném případě navrhovatel zjevně nečinil.

Obecnost odůvodnění územního plánu tudíž v daném případě nedosahuje takové intenzity, že by ji bylo možno bez dalšího považovat za závažné porušení procesních práv vlastníků nemovitostí ve Špindlerově Mlýně. Ze záměru města omezit další výstavbu na svém území jednoznačně vyplývá možnost, že u pozemků, jež byly určeny předchozím územním plánem k zástavbě, nový územní plán toto určení na základě výše uvedených obecných východisek změní. **Platí to i o pozemcích navrhovatele,** zejména pozemku parc. č. 509/5 v k. ú. Špindlerův Mlýn, který sice představuje proluku mezi dvěma zastavenými pozemky, zejména svou východní hranicí však navazuje na plochu označenou dle územního plánu jako „PP – parky“, na kterou navazuje zejména plocha „ZS 2 – nezastavitelné zahrady“, které sousedí s lesem obklopujícím Špindlerův Mlýn; v případě pozemků parc. č. 680/2 a č. 687/1 v k. ú. Labská je dána jejich návaznost na severovýchodní straně na plochu „LF – lesy zvláštního určení“. Nelze souhlasit s krajským soudem v tom směru, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkovu právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy. Nelze zde pomíjet procesní pasivitu navrhovatele během přípravy územního plánu. Na základě podané námítky či připomínky by samozřejmě byl pořizovatel územního plánu povinen zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy podrobně odůvodnit. Teprve v reakci na navrhovatelovu námitku tak mohl např. upřesnit, proč na určitém pozemku byla vymezena určitá funkční plocha, ačkoliv v sousedství byla vymezena jiná (viz stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 AOS 5/2011 - 43, www.nssoud.cz). **Bez toho, že by stěžovatel dostal na základě podané námítky či připomínky možnost provést**

konkrétní zdůvodnění určité odlišnosti, nemůže soud z pouhé existence této odlišnosti bez dalšího dovozovat libovůli či nerovné zacházení s vlastníky pozemků.“

Z uvedeného je zřejmé, k jakému závěru ohledně odůvodnění daného OOP Nejvyšší správní soud dospěl, že je vyhodnotil ve směru k navrhovateli jako souladné se zákonem a krajský soud nemá důvodu na něm cokoli měnit, respektive na něm něco opravovat. Vždyť Nejvyšší správní soud je vrcholný soudní orgán ve věcech správního soudnictví, který zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování (viz § 12 odst. 1 s. ř. s.). Proto na něj v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž. A to považuje vzhledem k uvedenému za nadbytečné.

Tvrzení navrhovatele, že „odůvodněně očekával, že nový územní plán funkční využití jeho pozemku zcela logicky zachová...“, nemá oporu v zákoně, když ten nezachází s představou nějakého pasivního očekávání – vyčkávání subjektů zainteresovaných v procesu tvorby OOP. Naopak je založen na aktivní činnosti vlastníků pozemků a staveb jím dotčených, kterým umožňuje proti němu brojit v procesu jeho tvorby a schvalování námitkami (viz např. § 52 stavebního zákona). Ze strany navrhovatele proto nebylo na místě „něco“ očekávat, nýbrž aktivně sledovat postup prací na tvorbě územního plánu a v souvislosti s nimi hájit svá práva (o tom již výše). Pro rozhodnutí ve věci je též zcela nerozhodné tvrzení navrhovatele, že svůj skutečný zájem o využití pozemku parc. č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn projevil ohlášením stavby půjčovny sportovních potřeb na něm. V té době byl již totiž navrhovatelem napadený územní plán schválen a účinný.

Pro rozhodnutí ve věci jsou nevýznamné rovněž spekulace navrhovatele, že ke změně ve funkčním využití jeho pozemků došlo „jenom proto, že se nepodřídil požadavku několika vlivných osob, aby jim pozemek ...prodal“. Je si totiž třeba uvědomit, že pro pořízení nového územního plánu stanoví stavební zákon zcela konkrétní postup, který je pro jeho pořizovatele velice náročný, a to právě proto, aby bylo zajištěno, že zamýšlený záměr úpravy poměrů v území obce bude prověřen dotčenými orgány státní správy a dále veřejností, která jej může modifikovat svými námitkami a připomínkami, tedy krátce řečeno „ze všech stran“. Výsledek tohoto procesu, tj. nový územní plán obce, pak vyjadřuje kompromis mezi zájmy obce, stanovisky dotčených orgánů, sousedních obcí, krajského úřadu a vlastníků pozemků a staveb v upravovaném území. Konečné slovo pak má zastupitelstvo obce, které územní plán vydává, nikoliv potencionální kupci nemovitostí. Z uvedeného vyplývá, že proces tvorby územního plánování je natolik rigidní, že jeho ovlivnění navrhovatelem uvedeným způsobem je téměř vyloučené. Navrhovatel přitom zůstal jen při tvrzení, subjektivní a ničím nedoložené domněnce.

Pokud pak navrhovatel brojil proti tomu, že byl novým územním plánem „omezen na svých vlastnických právech tím, že bez opory v zákonných cílech ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle došlo ke změně účelového určení jeho pozemků, tak ani tuto námitku neshledal krajský soud opodstatněnou. Dílem na ní krajský soud odpověděl již výše, a to pokud jde o soulad OOP s cíli a úkoly územního plánování a OOP samotného se zákonem, jakož i míry jeho odůvodnění. A dodává k tomu, že tento druh námitek (zásah do vlastnických práv) není ničím novým, že jde o typickou a opakující se skupinu námitek subjektů neuspokojených s konečnou podobou územních plánů. Vzhledem k tomu již byla také patřičně vyjudikována, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.

11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009-54. Podle něho se může soud zabývat námitkou omezení vlastnických a jiných věcných práv, spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce, na návrh vlastníka takových pozemků v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námitky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006. Již jen v důsledku své pasivity v procesním postupu předcházejícím vydání posuzovaného územního plánu, v němž krajský soud nenalezl žádné pochybení, se tak sám navrhovatel připravil o vypořádání námitek proporcionality do jím tvrzených zásahů do jeho práv novým územním plánem. Krajský soud k uvedenému tvrzení navrhovatele odkazuje na již výše uvedené a konstatuje, že žalobce svou neúčastí na procesu přijímání územního plánu obce Špindlerův Mlýn, zejména nepodáním námitek proti nově navrhovanému funkčnímu využití jeho pozemků, znemožnil odpůrci, aby seznal jeho zájem, jeho námitky posoudil a vyjádřil se též k posouzení veřejného zájmu oproti jím vyslovenému soukromému zájmu. Odpůrce má nejen povinnost, ale též možnost vyjádřit se a rozhodnout pouze o zákonným způsobem uplatněných námitkách.

Navrhovatel se v projednávané věci procesu přijímání územního plánu neúčastnil, nepodal proti nově navrhovanému funkčnímu využití jeho pozemků žádné námitky, ač tak učinit mohl, v důsledku čehož nelze dovodit postoj odpůrce a zpochybňovat jeho případné závěry, které nevyslovil a neměl k tomu v důsledku jednání navrhovatele v rámci nového územního plánu příležitost.

Pokud pak má navrhovatel za to, územním plánem byl upřednostněn veřejný zájem (zájem obce) nad zájmem soukromým (zájem navrhovatele), znovu třeba konstatovat, že ke střetu těchto zájmů nedošlo, protože navrhovatel se tohoto procesu neúčastnil, nevyslovil své výhrady proti jeho obsahu. Opět tedy nelze dovozovat, jak by odpůrce posoudil případný střet jeho zájmů se zájmy žalobce. Ze stejných důvodů nedošlo ani k nezákonnému zásahu do vlastnického práva žalobce, neboť odpůrce při pořízení a schválení územního plánu, jehož prostřednictvím mělo být vlastnické právo navrhovatele porušeno, postupoval v souladu se zákonem, naopak navrhovatel nevyužil zákonem předpokládaných prostředků pro ochranu svých zájmů, včetně vlastnického práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009-54). Sluší se též poznamenat, že proti posledně uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu byla podána ústavní stížnost, která ale byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. II. ÚS 482/10. Z něho považuje krajský soud za přiléhavé citovat následující pasáž ze strany třetí dole a dále:

„Při územním plánování jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků, resp. všech zainteresovaných subjektů, s přihlédnutím k veřejnému zájmu, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a volba konkrétní podoby využití určitého území nebude nakonec výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu. Orgány obce, které rozhodují, jsou omezeny požadavkem nevybočit z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Úkolem soudu při přezkumu souladu územního plánu s hmotným právem je právě

bdít nad respektováním těchto mantinelů. Tím také soud brání jednotlivce před excesy v územním plánování. V posuzovaném případě stěžovatel o osudu soudního přezkumu v podstatě předem rozhodl tím, že po celou dobu přípravy návrhu nového územního plánu i v průběhu řízení o něm byl zcela pasivní. Nutno v tomto bodě přisvědčit stanovisku soudu i vedlejšího účastníka řízení, že pořizovatel územního plánu nemůže předvídat a dovozovat výhrady jednotlivých vlastníků pozemků a staveb k návrhu nového územního plánu jinak než prostřednictvím konkrétně vznesených připomínek či námitek. **Jestliže tak stěžovatel neučinil, o čemž od počátku nebylo sporu, nedal tím pořizovateli územního plánu šanci opodstatněnost výhrad zvážit a rozhodnout o nich, ať už jakkoliv.** Zcela legitimní byl proto postup zastupitelstva, které mlčení stěžovatele vyložilo jako jeho souhlas s podobou územního plánu. Stěžovatelova námitka, že své stanovisko nemohl přednést, protože o projektu nevěděl, není relevantní. Nemá sice takovou povinnost, ale - zvláště - hodlá-li realizovat stavbu - ve svém zájmu by se měl na aktuální podobu územně plánovací dokumentace informovat. Konečně argument, že stran pozemků stěžovatele nebyly podklady dostatečně přesné a ilustrativní, hodnotí Ústavní soud jako ničím nepodložené tvrzení.

(-)

Z řečeného plyne, že zásah do základních práv stěžovatele shledán nebyl. Ústavní soud tedy jeho návrh jako zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu odmítl.“

K námitce tvrzeného dotčení vlastnických práv žalobce třeba ještě dodat, že jej navrhovatel blíže ani nerozvedl. Nespecifikoval míru svého dotčení. Odkazy na svá očekávání jsou v tomto směru plytké. A pokud uváděl, že pozemek parc. č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn byl zahrnut do funkční plochy – občanská vybavenost sportovního charakteru – otevřená sportoviště a areály, pak tento záměr právě ve Špindlerově Mlýně nevzbuzuje žádné pochybnosti o nějaké svévoli, když celé město je vlastně jedním sportovním areálem nadmístního významu. Treba přitom zdůraznit i skutečnost, že z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavřel, že námitky uplatněné navrhovatelem v návrhu na zrušení části napadeného opatření obecné povahy nejsou důvodné. V průběhu řízení nezjistil žádné objektivní důvody, jež by mohly mít za následek procesní pasivitu navrhovatele během procesu přípravy územního plánu, ani pochybení, v důsledku nichž by přezkoumávané opatření obecné povahy bylo vydáno v rozporu se zákonem. Návrh na zrušení částí opatření obecné povahy, kterým byl vydán územní plán Špindlerův Mlýn, byl proto krajským soudem dle § 101 d odst. 2 s. ř. s. jako nedůvodný zamítnut.

Odpůrce měl ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Jeho důvodně vynaložené náklady spočívaly v náhradě nákladů spojených s řízením před Krajským soudem v Hradci Králové, a to v souvislosti s podáním návrhu navrhovatelem na zrušení OOP, a dále s řízeními před Nejvyšším správním soudem o kasačních stížnostech.

Náklady řízení před krajským soudem do vydání rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 3/2013-113, spočívají v odměně advokáta za celkem čtyři úkony právní služby při zastupování po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu – vyjádření k návrhu ze dne 28. 1. 2013, účast na jednání před soudem dne 24. 5. 2013 a účast na jednání před soudem dne 19. 5. 2015 (viz § 11 odst. 1 písm. a/ a g/ a § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/), v náhradě hotových výdajů za celkem 4 úkony po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a dále v náhradě jízdného osobním vozidlem zn. Škoda Octavia 1,8 TSI ve výši 2.533,80 Kč za cestu ze sídla advokáta v Plzni k procesnímu soudu do Hradce Králové a zpět dne 21. 5. 2013 a rovněž tak k jednání dne 15. 5. 2015 ve výši 2.569,70 Kč a dále v náhradách za promeškaný čas při těchto cestách za celkem 18 půlhodin po 100,--Kč (jedna cesta tam a zpět v trvání 4,5 hodiny - viz § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.).

Odpůrce uplatňoval přiznání odměny též za písemné podání soudu – vyjádření ze dne 22. 5. 2013 a písemné podání soudu – závěrečný návrh a vyčíslení nákladů řízení ze dne 19. 5. 2015. Tyto odměny ale krajský soud odpůrci nepřiznal, neboť šlo o podání vyhotovená vždy těsně před jednáními krajského soudu, při nichž také byla plně využita, takže šlo v podstatě o přípravu zástupce odpůrce na jednání. V řízení před krajským soudem po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 146/2015-40, již odpůrci žádné náklady nevznikly, když sdělení jeho zástupce, že souhlasí s projednáním žaloby bez nařízení jednání, není zpoplatněným úkonem právní pomoci dle advokátního tarifu.

Náklady odpůrce v řízení před Nejvyšším správním soudem spočívaly v úhradě soudního poplatku za podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30 A 3/2013-113, ve výši 5.000,--Kč a v odměně za jeden úkon – sepsání kasační stížnosti po 3.100,--Kč a náhradě hotových výdajů 300,--Kč. Další náklady mu vznikly v souvislosti s podáním kasační stížnosti navrhovatelem proti rozsudku krajského soudu ze dne 26. 5. 2015, č. j. 30 A 3/2013-176, a to ve výši 3.100,--Kč za jeden úkon (vyjádření ke kasační stížnosti) a 300,--Kč – náhrada hotových výdajů.

Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila celkem 32.303,50Kč. Protože byl ale zástupcem navrhovatele vždy advokát zároveň plátcem daně z přidané hodnoty, jak bylo krajskému soudu doloženo, byla k uvedené částce podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě připočtena výše této daně z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů ve výši 5.733,70Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 38.037,--Kč.

Náklady řízení je navrhovatel povinen zaplatit podle výroku č. II tohoto rozsudku zástupci odpůrce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil a ani z jiných důvodů nepřicházelo v úvahu nějaké náklady řízení jí přiznat (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. srpen 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.